

Jak jsem byla muchomůrkou

Můj dědeček, venkovský kapelník, byl hodně ctižádostivý. Moc si přál, aby alespoň jedna z vnuček šla v jeho stopách. Byla jsem starší a víc povídavá a tak usoudil, že to budu já. V šesti letech, kdy jsem začala chodit do základní školy, mě vzal na zkoušku i do školy hudební. Odmala milovaná a chválená, oplývala jsem tehdy velkým sebevědomím. Suverénně jsem odzpívala první písničku. Ve třídě nastalo rozpačité ticho. Zadání dalšího úkolu jsem se nedočkala. Děda byl celý červený a hodná paní učitelka mě vzala za ruku a vyvedla mě ven. Dědeček zanevřel na genetiku. A já na muziku, ke které jsem neměla vlohy.

Od té doby jsem se styděla zpívat. Hodiny hudební výchovy byly pro mne utrpením. Nedokázala jsem si stoupnout na stupínek, hlas mě vždy zradil a já ze sebe nedostala ani slovíčko. „Stejně by to bylo falešné,“ utěšovala jsem se. Měla jsem strach před posměšky spolužáků. Hudebka se stala mojí noční můrou. Abych neměla zkažené vysvědčení, zkoušela mě paní učitelka z teorie a z not. Pověst jedničkářky jsem si nakonec zachovala.

Broukala jsem si jen doma, když jsem byla sama. A výjimečně si zpívám, když jedu v zimě v italských Dolomitech po poloprázdné, široké a upravené sjezdovce. Nádherná příroda, slunce, hory a sníh mě tak nabudí, že si vesele prozpěvuji a je mi všechno fuk. Překážkou je mi hudební hluch ale při tanci. V dobré polovině případů totiž podle hudby nepoznám, o jaký tanec se jedná. Pokud mi tanečník napoví, dostanu se do rytmu hned. Ale běda, když mám partnera stejně postiženého a od ostatních nemohu druh tance okoukat!

Léty jsem sice zmoudřela, ale zpěvu se stále vyhýbám. Vlastně jen do minulého měsíce, kdy mi holky na chalupě oznámily, že se na Doubickou pouť připravuje muzikál Sněhurka. A že já budu s nimi zpívat ve sboru muchomůrek. Prvotní zděšení vystřídala radost z nových zážitků s partou kamarádů a vyhlídka na spoustu legrace. „Ve sboru nás je alespoň dvacet, tak nikdo nepozná, že neumím zpívat,“ řekla jsem si. A na zkoušce jsem pro jistotu jen otvírala pusy. Režisér to poznal. Dostalo se mi hlasitého napomenutí. Vždy snaživá a poctivá, začala jsem tedy zpívat. Potichu. „Takhle to půjde,“ myslela jsem si, „jen když můžu být muchomůrkou!“ Nikdo mě nevyhodil, ani se mi nesmál. To mě povzbudilo. A tak

jsem na poslední muchomůrčí zkoušce v hospodě začala zpívat nahlas. Ty houby mají za úkol i do rytmu tančit. Znamé pohyby mě zbavily stresu a já jsem zapomněla na celoživotní trauma. Najednou byl okolo mne třpytivý sních a já jsem pomalými obloučky sjížděla dolů... Hlasitě jsem s ostatními kamarádkami zpívala a tančila a poprvé jsem zažila ten úžasný pocit sounáležitosti ze společného zpěvu. Byla jsem šťastná. Co na tom, že nepoznám dur od molu, že? Hlavně, že se zkouška povedla. A za čtrnáct dní bude v dolech za Fabrikou premiéra!

Zbývající čas jsem strávila vymyšlením kostýmu. Nejdůležitější je pokrývka hlavy, usoudila jsem. Odjakživa miluji červené klobouky, takže stačilo nalepit pár bílých puntíků a byla ze mne hned muchomůrka sedmítečná. K tomu vyšívanou indickou bílou noční košili a vysoké bílé boty nad kolena. Koupila jsem si je asi před deseti lety v obchodě s nadměrnými velikostmi. Mou velikostí normální dámská obuv vždy končila, v téhle prodejně naopak jednačtyřicítkou začínali. Když jsem si je tenkrát zálibně zkoušela, zeptala jsem se, zda si je už někdo koupil. Prodavačka mi se spikleneckým úsměvem sdělila, že ano. Že přece ty třičtyřicítky si tu koupil jeden gay, aby měl v čem vystupovat na travestishow. „Moc mu slušely, skoro jako vám,“ povídala. A tak se teď, po deseti letech, stejné boty dostanou taky na show. A vsadím se, že na mnohem lepší!

Vsadit jsem se neměla s kým. Škoda, vyhrála bych! Představení bylo totiž fantastické! Všichni účinkující, ať už to byli muchomůrky, trpaslíci, Sněhurka, královna, či jeleni a divá zvěř, všichni si dali na kostýmech záležet. Princ měl opravdové brnění a myslivce bych poznala už zdálky. Červené, špičaté čepice trpaslíků krásně držely tvar a Sněhurčiny šaty byly samá růžová krajka. Také čert se vyštafíroval, i když měl vystoupení až nakonec. Malinkým zajíčkům se vzadu styděly ocásky a král měl hermelínový plášť. Bylo nás na jevišti, pardon v dolech v lese, celkem padesát. A bylo nám od čtyř do sedmdesáti let a všichni jsme společně zpívali a tančili. Tři generace hlasů. A když jsem uslyšela, že mezi nimi jsou i falešné, zpívané ale s radostí a hrdě, tak mě to představení obdarovalo. Poznáním, že není důležité mít perfektní hlas, ale moci si společně s ostatními zazpívat. To samo o sobě je pak vítězstvím.

Vítězka Muchomůrka sedmítečná: Monika Knězková